

SOUBOJ S DIVOU ZVĚŠŤ - I.

Ášter½, 01 Á•ervenec 2008

Áeknu vám, Á¾e nic není tak tĚÁ¾ké, jako zahradniĚit za velikou louÁ¾í. Ale zaĚnu od zaĚátku. Jako dĚ jsem práci na z moc nemusela, ale tady, daleko od vlasti a rodné vsi, se mi nĚjak zastesklo po domácím ovoci a zeleninĚ. ZaĚala jsem s tím ještĚ v dobách, kdy jsem tu bydlela v bytĚ... Však to jstĚ znáte:

Nejprve jsem "zahradniĚila" na balkónĚ; a tam, s ne zrovna ideální polohou na východ, jsem vypĚstovala doslova pár paprik, nĚjaké to koktejlové rajĚe a dokonce i nĚkolik okurek nakládaĚek a majoránku. Ta vám krásnĚ vonĚla, ne jak ta z obchodu!

Po sestĚhování s nastávajícím a nyní ji¾ manĚelem jsem asi tak rok byla bez zahrádky a to i té balkónové. Dovedete si teda pĚedstavit, jak jsem zajásala, kdy¾ se nám naskytla mo¾nost koupit dĚm s docela velkým pozemkem, tedy alespoĚ na pĚimĚstské pomĚry je velký. StĚhovali jsme se v listopadu a uz ĚasnĚ z jara jsem zryla první záhon, a ještĚ jeden. Pro mĚ zvlášností bylo pomĚrnĚ Ěasté neoplocení pozemkĚ a to i v hustĚ zastavĚných ĚtvrtinĚ. Ze čtyř sousedĚ má plot jen jeden a náš pozemek je taky bohuĚel neoplocený. K tomu jedinému plotu jsem nasázela pár keĚmíkĚ malin a ostruĚin, ty se daly sehnat pomĚrnĚ lehce. Na internetu jsem si pak objednala i tady zĚmĚ se pĚstující rybíz a angrešty. Ty pĚikvaĚily a¾ z druhé strany USA, od Seattlu. Na záhonkách jsem postupnĚ zaĚala pĚstovat rajĚata, papriky, jahody, hrášek, okurky nakládaĚky a nĚjaké bylinky, hlavnĚ petrĚel, majoránku a bazalku. Vše zaĚalo nĚkolika sazenicemi jahod, ty se mĚ¾ou sázet uĚ brzy. MĚla jsem z mého prvního pĚstování velkou radost. ObĚas jsem ho z okna kontrolovala. DĚm je ve svahu, tak¾e okno z pĚímĚzemí na zahradu je vlastnĚ ve výšce prvního patra. Záhonky jsou tedy docela daleko a nebylo moc vidĚt, co na nich roste. Asi za dva, tĚmi dny však bylo i na tu dálku jasné, Á¾e tam toho roste Ěim dál míĚ! S hrĚzou jsem sebĚhla za barák a moje oĚekávání se naplnilo. Všechny ty nové, ĚerstvĚ narostlé, malinké, šĚavnaté lupínky jahod byly poctivĚ okousané, zbyly po nich jen Ěapíky. VyspĚlejší lístky asi tak nechutnaly, a tak na rostlinkách naštĚ stí vesmĚs zĚstaly. Tak jsem poznala svého prvního nepĚtitele – divokého králíka. U nás doma, tedy myslím u rodiĚĚ v Ěe se k nám na zahradu jeho obdoba, zajíc polní nikdy nedostal, musel by se prokousat, Ěi podhrabat pod tolika ploty, Á¾e by ho to urĚitĚ pĚestalo bavit a vrátil by se zpĚtky do polí. Tady, v zemi bez plotĚ, je králíĚí pohyb zcela volný. Kdy¾ jsem s rozĚilovala, jakto, Á¾e ty chlupatý a ušatý potvory musí Á¾rát zrovna ty naše jahodový listy, kdy¾ mají všude kolem tolik krásné zelené trávy, manĚel mi zcela logicky odpovĚdĚl, Á¾e tu trávu mají ka¾dý den, ale naše jahody jsou pro nĚ jako vzácná pochoutka.

Upalovala jsem tedy do obchodu nakoupit takové nízké pletivo. Oplotila jsem jím oba záhonky. Tatínek mi po telefonu sice tvrdil, Á¾e toho pĚl metru ušáci klidnĚ pĚeskoĚí, ale ti místní museli být asi dost líní, proto¾e od té doby uĚ neoĚrali. Tedy králíci uĚ ne; radovala jsem se ale pĚedĚasnĚ, netušila jsem, Á¾e tohle byla jen první bitva velmi dlouhého boje... Giussi, Washington, DC